

gamle Følelser, saa mange dyrebare Minder, der satte Sind og Tanker i Bevægelse. Det var, som gennemlevede jeg i Erindringen hele mit Liv . . . ikke stykkevis og ufuldkomment . . . men som en stor, forklaret Helhed. Det var et af disse Øjeblikke, da Gud laaner os sit altskuende Øje, for at vi fuldt ud skal blive aabenbare for os selv. Ligesom fra Tinden af et højt Taarn saa' jeg ud over den Vej, jeg har traadt, — forstod med en Klarhed som aldrig før, hvorfor Guds Haand rørte mig, bød mig staa stille og se tilbage . . . ind i mig selv. Ja, Gud har været mig god! Og det skal en Gang siges — og siges med Alvor og Myndighed — at Kristenheden er fuld af falske Lærere, der fører Folket i Fordærvelse, . . . som ikke fornemmer, at Vejen gaar nedad, dybere og dybere nedad og maa ende i Fortvivlelsen.“

Han havde rejst sig op og stod og saa' ud over Havediget — ud mod det flade Engdrag i Syd, hvor et Glimt af Sandinge Højskoles røde Mure skimtedes i det Fjerne. Saaledes blev han længe staaende i Tanker, med Hænder og Stok lagt bag om Ryggen, mens Fru Betty sad stille bøjet over sit Haandarbejde. Hun blev gerne imod sin Vilje greben af Broderens Ord. Det var altid først bag-